

РЕШЕНИЕ

№ 4742

гр. София, 13.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 23.06.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Наталия Ангелова

ЧЛЕНОВЕ: Ванина Колева

Мариета Райкова

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **4373** по описа за **2023** година докладвано от съдия Мариета Райкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по касационна жалба от К. Й. П. срещу решение № 1160/10.03.2023г. по НАХД № 12077/2022г. по описа на СРС, 130-ти състав, с което е потвърдено наказателно постановление № 22-4332-001204/17.02.2022г, издадено от началник група към СДВР, отдел ПП, в частта, с която за нарушение на чл.40, ал.2 от ЗДвП на жалбоподателя е наложено наказание на основание чл.183, ал.2, т.11 от ЗДвП (глоба в размер на 20 лева) и изменено наказателното постановление в частта с която е наложено адм. наказание на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП („глоба“ в размер на 100 лв. и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 1 месец) за извършено нарушение на чл. 123, ал.2 от ЗДвП, като нарушението е преквалифицирано в такова по чл. 123, ал.1, т.3, б. „А“ от ЗДвП.

С касационната жалба се иска от съда да отмени решението на въззивния съд като неправилно и незаконосъобразно, поради причини, че АУАН и НП са издадени в нарушение на процесуалните правила и несъответни на материалния закон. В тази връзка се излагат подробни аргументи. В съдебно заседание, редовно призован, жалбоподателят не се явява и не изпраща представител.

Ответникът редовно призован, не се представлява в проведеното съдебно заседание и не взема становище по жалбата.

Прокурорът счита касационната жалба за неоснователна, а решението на СРС за

правилно и законосъобразно.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XXVI касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице и срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

С обжалваното решение №1160/10.03.2023г. по НАХД № 12077/2022г. по описа на СРС, 130-ти състав, е изменено наказателно постановление № 22-4332-001204/12.07.2022г, издадено от началник група към СДВР, отдел ПП – СДВР, в частта относно правната квалификация на извършеното нарушение, с която на К. П., на осн. чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лв., както и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 1 месец, за извършено нарушение на чл. 123, ал. 2 от ЗДвП, като го преквалифицирал в такова по чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „А“ от ЗДвП. Наказателното постановление е потвърдено в частта на вмененото на жалбоподателя нарушение по чл.40, ал.2 от ЗДвП, като на основание чл. 183,ал.2,т.11 от ЗДвП му е наложена глоба в размер на 20 лева

Въззивният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените правила. Събрани са необходимите и относими доказателства при надлежното им отразяване в мотивите на първоинстанционното решение, като направените изводи се споделят от настоящия състав.

По отношение на първото вменено нарушение по чл. 40, ал. 2 от ЗДвП: правната квалификация на деянието съответства на описаните в акта и наказателното постановление факти, подкрепени от доказателствата по делото. Санкционната норма е определена правилно и наказанието е наложено във фиксирания в закона размер. Аргументирано съдът е приел, че от обективна страна е допуснато нарушение на чл. 40, ал. 2 от ЗДвП, който въвежда задължение за водача по време на движение назад непрекъснато да наблюдава пътя зад превозното средство, а когато това е невъзможно, да осигури лице, което да му сигнализира за опасности. Противно на изложените в касационната жалба доводи от жалбоподателя, който не отрича обективните си действия във връзка с това нарушение, са налице съставомерните признаци на това деяние. Задължението по чл.40 ал.2 от ЗДвП се състои в извършване на безопасно движение назад при непрекъснато наблюдение на пътя от водача, за да не създаде опасност или затруднение за другите участници в движението. Фактът, че е настъпил удар между автомобила, който се е движил на заден ход и друго пътно превозно средство в статично състояние /покрит мотоциклет/, намиращ се зад него, с оглед резултатите от назначената и приета без възражения техническа експертиза, визуализираща механизма на настъпилото ПТП, доказва неизпълнение на задължението по посочената разпоредба за безопасно извършване на маневрата „движение назад“. Обстоятелството, че засегнатият обект- мотоциклет, е бил

паркиран върху тротоар т.е. че евентуално би могъл ползвателят му да бъде санкциониран за нарушение по чл.94 от ЗДвП, не влияе на административнонаказателната отговорност на жалбоподателя, който трябва да съобразява поведението си при тази маневра с всякакви възможни препятствия.

По отношение на нарушението по чл.123, ал.2 от ЗДвП: правилно с постановеното решение е изменено наказателно постановление, като е преквалифицирано нарушението в такова по чл.123, т.3, б.„А“ от ЗДвП, вместо по чл. 123, ал.2 от ЗДвП. СРС е формирал извод, че описаното от фактическа страна в АУАН и НП по отношение нарушението по чл.123,т.3,б.„А“ от ЗДвП се установява от доказателства, както и че е осъществен съставът му, за което правилно е наложено съответното административно наказание.

Съгласно чл. 123, ал.1, т.3, б. „А“ водачът на ППС, който е участник в пътнотранспортно произшествие ,когато при произшествието са причинени само имуществени вреди, е длъжен да уведоми компетентната служба на МВР. Установено е, че при гореописаното управление на автомобила на заден ход, жалбоподателят е блъснал паркиран върху тротоара мотоциклет, като не е останал на място след реализирането на ПТП, а напуснал същото. Тези изводи са обосновани както с писмените доказателства по административнонаказателната преписка, така и със събраните в хода на съдебното следствие писмени доказателства – протокол за доброволно предаване на 1 бр.СД, съдържащ запис от охранителна камера на бензиностанцията; заключението на изготвената по делото техническа експертиза, както и гласни доказателствени средства- показанията на свидетелите Й. и А.;

Причинените имуществени вреди на мотоциклета са посочени в протокол за ПТП № 1824752, съставен от младши автоконтрольор при отдел ПП, СДВР, съставен на 28.10.2021г., като събраните по административната преписка писмени доказателства, както и гласните такива в хода на съдебното следствие, не създават съмнение за друг механизъм на увреждането. Самият жалбоподател в собственооръчно снето сведение от 11.11.2021г. не е оспорил горните обстоятелства, не е отрекъл, че следствие извършената маневра мотоциклетът е паднал, както и е посочил, че не е вдигнал покривалото му и не го е огледал за щети, тъй като моторът бил паднал на тревата и той си помислил, че щети няма да има.

В заключение касационния състав намира, че законосъобразно е упражнено правомощието по чл. 63, ал.2, т.4 вр. с, ал.7, т.1 от ЗАНН от въззивния съд. Налице са предпоставките, предвидени в цитираните процесуални норми за изменение на НП, когато се налага да се приложи закон за същото, еднакво или по-леко наказуемо нарушение, без съществено изменение на обстоятелствата на нарушението. В случая изменението на НП е във връзка с преквалифициране на деянието като такова по чл. 123, ал.1.,т.3, б.„А“ от ЗДвП, което е за еднакво наказуемо нарушение, при отсъствие на изменение на фактическите обстоятелства.

Вменените две процесни нарушения по ЗДвП на жалбоподателя не представляват маловажни случаи по чл.28 ЗАНН. От обективна страна нарушенията не се отличават с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с други идентични нарушения от същия вид, нито обществената им опасност е явно незначителна, нито са налице многобройни и смекчаващи обстоятелства при извършването им. Като е достигнал до същите правни изводи, съставът на въззивния съд е постановил правилно решение.

В заключение касационният съд намира, че при формиране на вътрешното убеждение, фактическите и правните изводи, не се установяват порочни действия на въззивния съд, съответно не се констатират порочни съдопроизводствени действия при разглеждане на делото и постановяване на съдебното решение..

По изложените съображения, Административен съд София-град, XXVI касационен състав, на основание чл.221, ал.2 АПК във вр.чл.63в от ЗАНН

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1160/10.03.2023г. по НАХД № 12077/2022г. по описа на СРС, 130-ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.